

MIDDERNACHT

Voor Chris – jij en ik samen, in het grootste avontuur van het leven.

Proloog

Ik zie hem de loopplank af rennen, met zijn vuisten gebald, zijn armen strak langs zijn lichaam. Zo onopvallend mogelijk haast hij zich langs de rij passagiers die door de dienstdoende officier aan boord worden verwelkomd en ingecheckt voor de reis van hun leven.

Door mijn verrekijker lijkt hij zo klein. Een nietig figuurtje. Ik was benieuwd of zij met hem mee zou gaan. Maar blijkbaar niet. Maakt niet uit. Dat heb ik ingecalculeerd. En het is bovendien gemakkelijker zo.

Ik hou hen al heel lang in de gaten, in afwachting van het juiste moment. Alles wat ik heb gezien, bevestigt wat ik al wist: ze verdienen niet beter dan wat ik voor hen in petto heb.

Ik kijk op mijn telefoon en herlees de appjes van een paar minuten geleden.

IK MOET JE SPREKEN.

DAT ZAL NIET GAAN, kreeg ik als antwoord.

ZORGDATJE OVEREENKwartier in het hotel bent. Anders zet ik de beelden op het net.

Hij was te slim om me te negeren. Al was het maar vanwege het screenshot dat ik erbij had gedaan. Hij moet zich rot zijn geschrokken!

Ik leg de verrekijker neer. Nu ik weet dat hij onderweg is, heb ik nog een paar minuten om de volgende fase voor te bereiden. Ik haal de injectiespuit tevoorschijn, controleer of hij gevuld is en klaar voor gebruik. Mijn koffers staan ingepakt bij de deur.

De receptioniste van het hotel zal hem een boodschap geven waarin staat waar hij naartoe moet. Naar de kamer naast de mijne. Ik controleer tot tweemaal toe of de deur op een kier staat. Ik heb al een laptop in de kamer neergezet, met het scherm naar de deur.

Ik wacht tot ik hem hoor binnenkomen. Dan bel ik.

Hij neemt onmiddellijk op. Woedend. 'Ik heb gedaan wat je zei!' snauwt hij. 'Je hebt gekregen wat je wilde. Dan was het klaar, zei je.'

'Het is te weinig. Als je niet doet wat ik zeg, zet ik de beelden op de laptop op internet.'

'Wat jij wilt kan niet. Dat heb ik je gezegd. Het schip vertrekt al over een uur. Ik heb je het geld gegeven. Je kunt niet om meer blijven vragen. Laat ons met rust!'

'Ik dacht het niet. Misschien zou je de laptop moeten opstarten. Dan begrijp je wat de beelden kunnen aanrichten.'

Ik wacht tot hij achter het bureau is gaan zitten. Dat van die beelden is bluf. Als ik bewijs had, hoefde ik dit niet te doen. Nu hij met zijn rug naar de deur zit, kan ik ongezien de kamer binnenkomen.

'Wát nou, verdomme?' hoor ik hem mompelen wanneer hij op de file klikt en er niks gebeurt.

Het geluid van mijn voetstappen wordt onvoldoende gedempt door het dikke tapijt. Hij hoort iets en schiet overeind.

Maar het is al te laat. In een oogwenk ben ik bij hem en zit de naald in zijn hals. Hij krijgt nauwelijks de tijd om zich te verzetten. Het overrompelt hem. En het middel dat ik heb gekozen, werkt razendsnel.

Terwijl hij in elkaar zakt, voel ik in zijn zakken. Misschien zit er iets in wat ik kan gebruiken. Dan sleep ik zijn lichaam naar de andere kamer. De kamer die ik voor een week heb geboekt. Ik hang het bordje NIET STOREN aan de knop, trek de deur achter me dicht en loop met mijn koffer de gang uit. Het zal wel even duren voordat ze hem vinden.

Tegen die tijd ben ik allang vertrokken.

Over een uur gaat de boot.

Vierentwintig uur eerder

Reusachtige bergen, bekroond door eeuwige sneeuw, rezen hoog op achter het stadje; hun gekartelde toppen leken de stralend blauwe hemel te doorboren. Het Martial-gebergte vormde als het ware een beschermende muur rond de zuidelijkste stad ter wereld: Ushuaia, ook wel de poort naar Antarctica genoemd.

Een ijzige wind striemde Olivia terwijl ze uitkeek over de loodgrijze zee. In de haven lagen wat jachten afgemeerd, vogels waadden door de branding, kibbelend om een zilverachtig glinsterende vis. De golven likten kalmpjes aan de kademuur. Het was nauwelijks voor te stellen dat dit deel van de wereld bekendstond om zijn woeste stormen en onstuimige noodweer.

Sommige mensen vonden troost bij het water. Maar dat gold niet voor haar. Alleen al de aanblik ervan zorgde voor een wilde angst die haar keel dichtsnoerde, waardoor ze het gevoel had dat ze stikte.

Met haar vingers om de stalen balustrade geklemd, haar blik op het schip gericht, ademde ze diep in. De *ms Vigil* lag nu nog in de haven aangemeerd, maar zou haar morgen via de Drake Passage, een van de gevaarlijkste zeestraten ter wereld, naar het meest zuidelijke continent op de aardbol brengen. De oorspronkelijk Noorse ijsbreker was gebouwd om moeiteloos de koudste wateren en de zwaarste stormen te trotseren. Olivia had de beschikbare informatie over het schip nauwlettend bestudeerd, net zoals ze kennis had genomen van de onberispelijke staat van dienst van de kapitein. Dus er was geen enkele reden om ongerust te zijn.

Toch slaagde ze er niet in haar angst van zich af te zetten.

Een beweging trok haar aandacht. Twee mannen kwamen de loop-

plank af. Toen ze zeker wist dat een van de twee Aaron was, haar vriend, stak ze haar hand op, dankbaar voor de afleiding. Haar vingers tintelden toen ze het koude staal losliet.

Ze wist niet zeker of hij haar had gezien. Hij reageerde tenminste niet. Aan de voet van de loopplank bleven de twee mannen staan, dicht naar elkaar toe gebogen. Vervolgens gingen ze na een handdruk ieder hun eigen weg. Olivia keek de andere man na terwijl hij de kade af liep. Ze herkende hem niet van de kennismakingsbijeenkomst, maar dat verbaasde haar niet. Ze was die ochtend aan zoveel mensen voorgesteld; bovendien ging zijn gezicht schuil onder de met bont gevoerde capuchon van zijn parka.

Ze fronste haar wenkbrauwen, maar toen zag ze Aaron haar kant uit komen. De wind had een bos op zijn wangen getoverd en zijn doorgaans onberispelijke kapsel in een wirwar van bruine krullen veranderd. Hij schonk haar een brede glimlach.

‘Voel je je al wat beter, Livi?’ vroeg hij toen hij de beveiligingshekken was gepasseerd die de kade scheidden van het parkeerterrein. Voordat ze zijn vraag kon beantwoorden drukte hij zijn lippen op de hare.

Nee, zou ze willen zeggen. *Ik voel me helemaal niet beter. Ik ben er nog niet klaar voor. Ik zou veel liever thuisblijven en aan de wal op je wachten.* Maar ze verdrong haar angst, zich bewust van het belang van het moment, zowel voor de relatie als voor het bedrijf. Want ook al had ze er op de avond van zijn grote veiling een puinhoop van gemaakt, Aaron had nog steeds alle vertrouwen in haar.

Maar hoe flink ze zich ook hield, hij liet zich niet voor de gek houden. ‘Zodra we op weg zijn vind je het fantastisch. Dat weet ik zeker. Het schip is echt ongelooflijk. Een drijvend boetiekhotel. Je merkt amper dat je op het water zit.’

‘Alles klaar en op orde?’ Ze schoof haar arm door de zijne terwijl ze terugliepen naar het hotel.

‘Zo goed als. Er is nog één vervelend akkefietje dat ik moet afhandelen.’

Aaron had aan boord toezicht gehouden op de voorbereidingen van een bijzondere presentatie van werken van de belangrijkste kunstenaar die hij vertegenwoordigde: Kostas Yennin. Hij had zich de afgelopen jaren onvermoeibaar ingezet om Yennins naamsbekendheid te vergroten, maar was er tot voor kort niet in geslaagd om hem in de kunstwereld te laten doorbreken. Pas toen het noodlot had toegeslagen met het vroegtijdig overlijden van de kunstenaar, was diens ster als een komeet gestegen. Inmiddels ging zijn werk op veilingen voor miljoenen van de hand. Musea en galeries stonden te dringen, en op de sociale media was het aantal van zijn volgers exponentieel gegroeid. Maar Aaron bleef voorzichtig. Hij had te vaak gezien hoe een talentvolle kunstenaar van het ene op het andere moment succes kreeg, maar er vervolgens niet in slaagde om zich tot een gevestigde naam te ontwikkelen, om toe te treden tot het hoogste echelon van kunstenaars wier schilderijen consequent in waarde bleven stijgen.

Het was zijn droom om het werk van Yennin eeuwigheidswaarde te verlenen, en om dat te bereiken zou de presentatie van diens schilderijen zich moeten onderscheiden van wat er in de kunstwereld gebruikelijk was. Omdat Yennin zich voor zijn schilderijen liet inspireren door de schoonheid van de poolgebieden, was Aaron erin geslaagd het werk van de kunstenaar te combineren met een avontuurlijke expeditie. De schilderijen zouden exclusief worden gepresenteerd tijdens een Zuidpool-cruise met de ms Vigil, waarbij de passagiers de unieke kans werd geboden kunst te kopen op zee.

Als de cruise een succes bleek, kon het concept worden uitgerold over de hele vloot van Pioneer Adventures, waardoor Yennins naam wereldwijd een begrip zou worden. Zijn werk zou oneindig in waarde stijgen, en Aaron zou voorgoed zijn reputatie hebben gevestigd als een van de meest vooraanstaande kunsthandelaren ter wereld.

In het verlengde daarvan zou hij, als oprichter van de Hunt Advisory, op zoek gaan naar de volgende Kostas Yennin. Tot Olivia's verrassing had hij haar gevraagd zijn compagnon te worden. 'Jij bent

briljant met cijfers, ik weet alles van kunst, dus samen zijn we onverslaanbaar,' had hij gezegd.

Ze had niet geweten hoe ze moest reageren, in de veronderstelling dat ze op de avond van de grote veiling alles had bedorven, dat haar tekortschieten doordat ze er psychisch volledig doorheen had gezeten de doodsteek had betekend voor zowel haar carrière als haar relatie. Maar Aaron had haar een reddingsboei toegeworpen, en die had ze met beide handen gegrepen. Dit was haar kans om de schade die ze had aangericht ongedaan te maken.

'O?' zei ze nu. 'Wat is het probleem?'

'De veilingmeester van Art Aboard. Stefan Grenville. Die man is een nagel aan mijn doodkist. Het was me heel wat waard geweest als we zelf iemand hadden kunnen aanwijzen.'

Het was een frustrerend, maar noodzakelijk compromis geweest. Art Aboard had ervaring met het organiseren van veilingen op cruiseschepen. Vandaar dat Aaron met ze in zee was gegaan.

'De volgende keer kun je zelf iemand aanwijzen. Ik had met je mee moeten gaan. Om je te steunen.'

Aaron drukte haar arm. 'Het was belangrijk dat jij je rust nam. Bovendien, als alles volgens plan verloopt, krijg je het straks nog druk genoeg. Aan boord, maar ook als we weer thuis zijn. Dan wil ik dat je topfit bent.'

Ze knikte en legde haar hoofd op zijn schouder, zodat hij de twijfel in haar ogen niet zou zien. *Topfit*. Wanneer had ze voor het laatst het gevoel gehad dat ze alles onder controle had? Ze kon het zich nauwelijks herinneren. En ze wist ook niet of ze nog terug kon – terug wilde – naar de Olivia van vroeger. Voordat ze Aaron leerde kennen, had ze maar één doel gehad in het leven: zich zo snel mogelijk kwalificeren als actuaris, waardoor ze partner zou worden in de vennootschap en eindelijk genoeg ging verdienen om ook haar moeder te kunnen onderhouden. De kosten voor het verpleeghuis kwamen boven op de kosten voor haar eigen levensonderhoud, met als gevolg dat ze tegen het eind van de maand elke penny moest om-

draaien. Ze kwam altijd tekort, zelfs al steeg haar salaris na elk examen dat ze met succes aflegde.

En dus ging 's ochtends om vijf uur de wekker, maakte ze werkweken van zestig uur en zat ze tot laat in de avond te studeren. Zo had haar leven er tot voor kort uitgezien. En ze had zich niet kunnen voorstellen dat ze het rustiger aan zou doen, dat ze zich minder krampachtig zou focussen op telkens een stapje hoger op de ladder. Ook nadat ze Aaron had leren kennen, was de gedachte niet bij haar opgekomen om gas terug te nemen. Integendeel, ze was er alleen maar ambitieuzer door geworden. Aaron leidde zo'n mondain bestaan. Hij leefde in een wereld vol glitter en glamour, en ze had ervan genoten om daar deel van uit te maken. Maar ze wilde niet van hem afhankelijk zijn. Ze wilde op eigen kracht haar plek in die wereld verdienen.

Voor een buitenstaander hadden ze het perfect voor elkaar en leidden ze een leven waarvan anderen slechts konden dromen.

In werkelijkheid was het onmogelijk vol te houden geweest.

Die bewuste avond was het Olivia allemaal te veel geworden. Ze was volledig ingestort. Met rampzalige gevolgen.

En ze had gedacht dat ze Aarons vertrouwen voorgoed had verspeeld.

Ze had de bodem van de put bereikt. Dieper kon ze niet zinken. Ze had de huisarts gebeld, die een burn-out had vastgesteld, in combinatie met angst- en paniekaanvallen.

Enerzijds had de bevestiging van haar klachten een opluchting betekend, anderzijds had ze zich ook volkomen hulpeloos gevoeld. Ze wist dat ze niet op de oude voet kon doorgaan, maar het leven zoals ze dat had geleid, was het enige leven dat ze kende. Ze had zich ziek gemeld, ze was in therapie gegaan, ze had geprobeerd het rustiger aan te doen en de batterij weer op te laden, maar diep in haar hart had ze geweten dat het niet genoeg was.

Ondertussen nam Aarons carrière een hoge vlucht. Met zijn plannen voor de oprichting van de Hunt Advisory had hij haar een reddingsboei toegeworpen – een kans om haar talenten te benutten, om

eindelijk goed te gaan verdienen en misschien zelfs tijd over te houden om van het leven te genieten.

Maar dat alles was afhankelijk van het succes van de presentatie in Antarctica. En dat betekende dat ze een oude angst onder ogen zou moeten zien.

Een angst waarvan ze had gedacht dat ze die voorgoed diep had weggestopt.

Waarom moet het uitgerekend op een boot, had ze zich wanhopig afgevraagd.

Haar therapeut had haar geholpen zowel haar gevoelens als de situatie te reframe.

Het schip is niet jouw verantwoordelijkheid, had hij gezegd op haar uitleg waarom ze zo tegen de reis opzag.

En daar had hij gelijk in. Er was een bemanning, met aan het hoofd daarvan een ervaren kapitein, en het schip was uitgerust met de beste navigatie-instrumenten die er voor geld te koop waren.

Je hoeft niet op te letten of het allemaal wel goed gaat.

Precies! Ze was gewoon een van de passagiers; ze zou kunnen ontspannen, ze zou misschien zelfs kunnen genieten van de reis. Het zou niet zo zijn als die laatste keer.

Het schip is niet jouw verantwoordelijkheid.

En dan de bestemming: Antarctica. Terwijl ze het hardop zei, verwachtte ze dat zich een gapende afgrond van verdriet zou openen. In haar jeugd was Antarctica een plek met een bijna mythische status geworden: het enige continent dat haar vader nog niet had bezocht. Maar in plaats van in een afgrond van verdriet te storten, merkte ze dat ze glimlachte. Lang vergeten herinneringen kwamen naar boven. Herinneringen aan haar vader die de kaarten met de routes naar de Zuidpool op de keukentafel had uitgespreid. Haar vader die in de donkere kamer aan het voeteneind van haar bed had gezeten en had verteld over zijn verlangen om langs hoog oprijzende ijsbergen naar de laatste ongerepte wildernis te varen, naar de habitat van bultrugwalvissen, zeelui paarden en pinguïns; zijn verlangen om de poolcirkel

te kruisen en de middernachtzon te zien. De planken in zijn boekenkast bogen door onder dikke autobiografieën van mannen als Scott en Shackleton. Als hij in hun tijd had geleefd, zou hij ook een van die onverschrokken ontdekkingsreizigers zijn geweest. Als kind had Olivia zijn opwinding gevoeld, ze had een pinguïn als knuffelbeest gehad en ervan gedroomd om ooit een bezoek te brengen aan 'het IJs'.

Toen haar vader stierf, was ze zestien. Haar moeder had zijn bibliotheek onmiddellijk bij het vuilnis gezet en alles wat van doen had met zeilen, boten en ontdekkingsreizen uit hun leven verbannen.

Olivia had nooit protest aangetekend. Daar had ze het recht niet toe. Tenslotte was de dood van haar vader haar schuld.

Ze schudde driftig haar hoofd.

In dit geval ben je nergens voor verantwoordelijk. Ze haalde diep adem. Het was tijd om door te gaan met haar leven, om het verleden achter zich te laten.

En dus was ze hiernaartoe gereisd, naar deze volmaakte plek, om een nieuwe start te maken. Samen met Aaron. Ushuaia was een en al ongereptheid. Het stadje lag op bijna het zuidelijkste puntje van Tierra del Fuego, een ruige, door de wind gegeselde archipel van duizenden schaars bevolkte eilanden. De letterlijke vertaling, 'Land van Vuur', was niet gespeend van ironie, in aanmerking genomen dat het er ijsig koud was. Steile straten leidden naar de schilderachtige vissershaven; de daken van de huizen waren in stralende kleuren geschilderd. Een strook bos in diepe aquarelachtige tinten groen voerde naar de besneeuwde bergen die het stadje omarmden en zorgden voor een bijna intieme sfeer, ook al hield de bewoonde wereld hier op.

'We hebben nog een paar uur tot het diner.' Aaron pakte haar hand en drukte die stevig. 'Zullen we naar het hotel gaan?'

'Nog even een foto maken.' Olivia bleef staan bij een houten bord vlak bij het water.

Ze keek om zich heen, op zoek naar iemand die een foto van hen kon maken. Maar het plein lag er verlaten bij. Merkwaardig. Eerder